

[Palle Simonsen]

gang tidligere, nemlig dengang dommen om de islandske håndskrifter blev afsagt. Vi har ladet os rive med i en fantastisk stemning omkring et problem, som slet ikke fortjener den omtale.

Jeg skal ikke gentage de mange ting omkring dagsordener og domsafsigelser, men jeg vil dog godt citere fra domsudskriften, hvor der står på side 13:

»Der kan dernæst ikke gives Christiania medhold i, at kravet om afvikling er uberettiget, fordi de sociale forudsætninger for en afvikling ikke er til stede. De problemer, der opstår i denne henseende, må løses af myndighederne i forbindelse med afviklingen.« Det er sagt ganske klart.

Jeg vil godt sige til regeringen og dem, der i øvrigt går med tanker om at ændre på folketingets tidligere beslutninger, efter at denne højesteretsdom er afsagt: hvad er det, man er på vej til at gøre? At pille ved retssystemets afgørelser. Hvilke konsekvenser vil det ikke få for fremtidige domme, afsagt ved vore domstole, at folketinget tager dem op til nyvurdering for at konstatere, om man nu også kan acceptere det, med henblik på eventuelt at træffe andre beslutninger? I virkeligheden mener jeg, at dette er under folketingets værdighed at beskæftige sig med. Højesterets dom må selvsagt stå ganske klar.

Det, som man kan kræve under en debat som denne, er i virkeligheden, at regeringen regerer. Folketinget traf sin beslutning, og det kan vel ikke være kommet helt bag på regeringen, at højesteret stadfæstede landsrettens dom. Har der ikke i regeringen forud for dette været nogen som helst overvejelser om, hvad der skulle ske, såfremt højesteret stadfæstede landsrettens dom? Man har fornemmelsen af, at man kommer her til folketinget, efter at dommen er afsagt, og siger: nu må vi finde på en anden løsning. Jeg går ikke ud fra, at regeringen har været overrasket over dommen. Men vi andre kan være overraskede over, at regeringen i virkeligheden kommer tomhændet til folketinget.

Vi oplever her, at socialdemokratiet stiller en forespørgsel til regeringen om, hvad man vil gøre, efter at dommen er afsagt. Man kunne godt lidt drilsk sige: taler man ikke sammen i den socialdemokratiske gruppe, så man kunne klare det problem internt i den socialdemokratiske folketingsgruppe? Det har man altså ikke kunnet gøre. Vi får heller

ikke i dag noget klart svar på, hvad regeringen vil.

Jeg synes, der er grund til at fastslå, at man på Christiania har anvendt det etablerede samfunds retssystem i håb om at få hjælp. Man har så tit talt om fra Christianias side, at man var et alternativ til det eksisterende samfund, man eksperimenterede med nye livsformer – og det skal man være meget velkommen til på dette samfunds retsgrundlag – men her har man altså anvendt samfundets eksisterende retssystem i håb om hjælp. Når så retssystemet afsiger en dom, som går én imod, så tillader man sig at påstå, at man ikke behøver at rette sig efter den.

Dertil vil jeg bare sige: det går altså ikke, hvis vi i dette samfund skal opretholde en tro på vort retssystem, og hvis vi stadig væk skal leve i et fællesskab, hvor vi har respekt for hinanden og optræder solidarisk i forhold til hinanden.

Der er i forsvarsministerens redegørelse talt om lovliggørelse af forholdene i den kommende tid på Christiania. Vil det medføre, at boligerne på Christiania skal sættes i samme stand, som der stilles krav om, når det gælder alle andre borgere i samfundet? Jeg har forstået på Københavns kommune, at hvis man i Christiania skal leve op til de bygningsmæssige krav, til brandmyndighedernes krav osv., så koster det ca. 30-40 mill. kr. Tror forsvarsministeren, tror regeringen, at man kan få finansudvalgets tilslutning til at yde 30-40 mill. kr. til dette projekt? Det er meget smukt i dag at tale om tolerance, om menneskelighed og, som hr. Tastesen sagde det, oven i købet menneskelig udfordring. Men hvor er dette folketings vilje hende den dag, der skal bevilges disse 30-40 mill. kr.? For jeg går da ikke ud fra, at regeringen bare vil sige: ja men det kan køre på en lidt anden måde. Der er af tidligere ordførere nævnt mange eksempler på, hvad der stilles af krav til borgere i dette samfund. Vi har jo efterhånden – og lad os dog fastslå: ikke mindst på initiativ af socialdemokratiske regeringer – fået opbygget et bureaukratisk samfund, hvor man ikke kan flytte en dør, uden at myndighederne har givet tilladelse dertil. Der må være lige vilkår for alle i samfundet, og man kunne godt fristes til at spørge: ville konsekvensen af en vedtagelse i dag af, at man nu bare lader stå til, i virkeligheden ikke blive den, at individuel selvtægt, ja,